

ALLAH SEVGİ'SİNİ KAZANABİLMEK İÇİN ANNENİZİN SEVGİSİNİ KAZANIN

*İnsan annesinin rahminden doğduğu vakit,
boynunda asılı herhangi bir çeşit çelenk yoktur.
Ne incilerden, ne altından, ne de değerli taşlardan
oluşan bir dizi, ne de topazdan veya yakuttan veya
başka kıymetli taşlardan oluşan bir gerdanlık örnek
için dahi olsa yoktur.*

*Bununla birlikte, geçmiş hayatlarından getirdiği iyi ve kötü
eylemlerinin yarattığı etkiler, Rab Brahma tarafından bir araya
getirilerek ipe dizilmiş olup bir çelenk halinde boynunda asılıdır.*

(Telegu dilinde bir Şiir)

Sevgi'nin Somutlaşmışları!

Anne sevgisi, bu dünyadaki bütün arkadaşların ve akrabaların sevgisinden daha asil ve daha yücedir. Anne gücü eşsizdir. Bu nedenle doğal ülkemize Anavatan ismini veriyoruz. Bharath (Hindistan) ülkesi bizim annemiz gibidir. Bizim bu kutsal topraklarımızda, kadim zamanlardan bu yana çeşitli enerjiler gelişmektedir. Ramakrishna Paramahansa ve Vivekananda gibi yüce ve kutsal kimseler, ancak annelerinin hayırdualarının kuvveti sayesinde büyük spiritüel güçleri elde edebilmişlerdir. Anne kalbinin kutsallığı ve onun hayırduaları eşsizdir. Fakat ne yazık ki, sadece bizim ülkemizde değil fakat her ülkede insanlar anne sevgisini gerektiği gibi anlayamamaktadırlar.

Böylesine ilahi bir güce sahip anneye aldırılmamak büyük bir günahdır. Annenin asaletini ve kutsallığını, insanlara sadece hatırlatmak amacıyla, onları anneye, Allah olarak ibadet etmeye teşvik ederek, anneye spiritüel alanda en ön yer verilmiştir. Şöyle denir, “Mathrudevo bhava (anneye Allah'mış gibi ibadet et)”; “Pithrudevo bhava (babaya Allah'mış gibi ibadet et)”; “Acharyadevo bhava (öğretmene Allah'mış gibi ibadet et)”; “Athithidevo bhava (misafire Allah'mış gibi ibadet et)”. Böylece anneye bu sıraya göre en ön yer verilmiştir.

Ancak annenin şerefini ve vakarını koruyabildiğimiz takdirde kendimizi gerçek evlat olarak kabul edebiliriz. Annesinin sevgisini kazanamayan bir insanın hayatı boş sayılır. Bu nedenle öncelik olarak anne

sevgisini kazanmayı hak etmeliyiz. Hiç kimse anne sevgisini kelimelerle ifade edemez. Ancak anne iradesinin gücü sayesinde bir evlat hayatta iyi bir yerlere varabilir. Bundan böyle insan annesine saygı göstermeli ve onu sevmelidir. Ona en yüksek mevki verilmelidir. Ancak böyle insanlar bu ülkeyi iyi bir şekilde idare edebilirler. Başka tanrısal varlıklara ibadet eder veya etmeyebiliriz fakat annemize Allah'mış gibi ibadet etmeliyiz. Annemizin sevgisini hiçbir zaman unutmamalıyız. Anne sevgisi en yüce olandır. Ancak anne sevgisi sayesinde çocuklarda ilahi duyular gelişir. Asil niteliklere sahip annenin bulunduğu yerde, inanın ki her türlü huzur ve refah olacaktır. Kendi annenizin sevgisine boş vererek başka insanların sevgisini istemek aptallıktır. Bundan böyle insan anneye saygı ve sevgi göstermelidir. İnsan anne sevgisini deneyimlemeye çalışmalıdır.

Sri Ramakrishna Paramahansa'nın annesi asil bir hanımdı. Yiyecek ve içecekleri olmadığı dar zamanlarda bile, cesurane bir şekilde Allah'a olan inancını ve bağlılığını geliştirerek, zamanını asil düşüncelerle asil eylemler yaparak geçirip Allah'ın rahmetini kazanmıştı.

Ancak, insan annesine saygı gösterip onun sevgisini kazanabildikten sonra o insana gerçek bir insan denebilir. Bu dünyada insanın annesinden daha yüce bir Allah yoktur.

Fakat maalesef günümüzde insanlar bu hakikati unutarak Allah'ı aramak için çeşitli yerlere giderler. Görünmeyen Allah için özlem duymak yerine, insan, önünde duran canlı ilahi vasfa ibadet etmeli ve hizmet vermelidir. Bazı kimseler, Allah'ın kutsal darshan'ını almak için kefarete, kutsal yerlere haca gitmek, ibadet etmek ve daha başka ritüelleri üstlenirler. Fakat bunların hiçbir faydası yoktur. İnsan önce annesinin sevgisini kazanmadan Allah'ın rahmetini kazanamaz. Anne sevgisi herkesin özünde mevcuttur.

Herhangi büyük bir insanın hayatını tetkik ederseniz, onun bu yüksek mevkilere ancak anne sevgisi yardımıyla geldiğini görürsünüz. İnsan yaşamını annesinin asil düşüncelerine göre sürdürürse, her türlü ıstıraptan kurtulur. İnsan, şu veya bu insana karşı saygı duymayabilir, fakat insan muhakkak annesine karşı saygılı olmalıdır. İnsan, annesinin sevgisini kazanabilmek için bütün hayatını ona vakfetmelidir. Anne sevgisi daima bencilsizdir. Biz de böyle bir sevgiyi geliştirmeye çalışmalıyız. Her nereye giderseniz gidin, her kimi görürseniz görün, onların ancak annelerinin sevgisinin kutsamasıyla refaha ulaştıklarını göreceksiniz. Eğer bir insan annesinin sevgisini kazanamıyorsa, Allah'ın rahmetini nasıl kazanabileceğini ümit edebilir ki? Bundan böyle, önce, annenizin sevgisini kazanmaya çalışmalısınız. Annenizi incitecek hiçbir işi yapmayın. Anne kalbi çok duyarlıdır. Bu nedenle insan annesinin hislerini incitmemelidir.

Sri Ramakrishna Paramahansa çok fakir bir ailede doğmuştu. Annesi onu dilendiği sadakalarla büyütmişti. Sokaklarda dilenerek elde ettiği yiyeceklerle oğlunu besler kendisi ise aç kalırdı. Bir zaman sonra çok zayıf düştü ve sağlığı bozuldu. Günlerden birinde Ramakrishna annesine, “Anne, niçin sağlığın böyle bozuldu?” diye sordu. Komşu kadın bu soruya, “Sevgili oğul! Annen sokaklarda dilenerek seni besliyor. Toplayabildiği bütün yiyecekleri sana yediyor ve kendisi aç kalıyor. Sevginin somutlaşmış olan böyle bir anneye lütfen ıstırap çekirme,” diye cevap vermişti. O andan itibaren Ramakrishna annesini sağlıklı tutmaya ve mutlu etmeye dikkat etti. Köydeki çeşitli evlerden toplanan yiyecekleri önce annesine yediyor ve geride kalanları da kendisi yiyordu. Bu hareketiyle Anne Kali'nin rahmetini kazanmış ve O'nun ilahi Vizyon'unu görmüştü.

Bharath kültürü, “*Mathrudevo bhava* (anneye Allah'mış gibi saygı göster)” ve “*Pithrudevo bhava* (babaya Allah'mış gibi saygı göster)” öğretisi üzerinde bütün başka yönlerde nazaran büyük bir stres yarattı. Annesinin sevgisini kazanabilen insan başka her şeyi kazanabilir. Sri Ramakrishna Paramahansa, ancak annesinin sevgisini kazanabildiği için, kendisine verilen büyük ismi haketti. Batı Bengal eyaletinde kaç tane büyük insan vardır? Asil niteliklere sahip, zengin ve tahsilli kaç insan vardır ki? Bunlar Allah'a inançları olmadığı için başarılı olamamışlardır. Ramakrishna Paramahansa, annesine olan kesin inancı ve bağımlılığı sayesinde ve annesini severek ve onun emirlerine itaat ederek ideal bir hayat yaşamıştır. İnsanlara, bu dünyada anne sevgisinden daha yüce ve asil bir şey olmadığını öğretirdi. Anne, gerçekliği kanıtlanabilir, Allah'tır. Bu nedenle, sevginin somutlaşmış olan annenin hislerini incitmek iyi ve doğru değildir. Ancak annemize karşı sevgi beslediğimiz takdirde hayatımız mutlu ve refah dolu olacaktır. Bundan böyle öncelikle annemizin sevgisini kazanmaya çalışmalıyız. Annemiz ne yaparsa bizim iyiliğimiz için yapar. Buna kati olarak inanmalıyız. Bu dünyadaki her hangi büyük bir adamın hayatına bakın, bu büyüklüğünü annesine borçlu olduğunu göreceksiniz.

Zamanımızın öğrencileri annelerinin sevgisini kazanamamaktadırlar. Anne büyük sıkıntı çekmektedir. Çocuklarını büyütme ve onlara her hangi bir şekilde eğitim verdirebilmek için, birkaç rupi kazandıracak zor işleri bile yapmaya hazırdır. Böylesine asil bir annenin sevgisini unutmak ne büyük kutsal bir saygısızlıktır! Anne sevgisini kazanabilen insan ancak Allah sevgisini kazanabilir. Bizler topraktan veya gökten doğmadık; annemizin rahminden doğduk. Zaman zaman anne ve oğul arasında anlaşamamazlıklar olabilir. Fakat anne bu yüzden oğlundan nefret etmez ve onu terketmez. Annelerinden nefret eden oğulları olabilir fakat oğullarından nefret eden anne yoktur.

Anne daima oğlunun refahını arzu eder. Hatta bir anlaşamamazlık yüzünden mahkemeye bile gitseler, anne, “O benim oğlum, ben onun annesiyim,” der. Birbirlerine başka türlü hitap edemezler ki. Anne, daima çocuklarının güveni, sağlığı ve refahı için gayret gösterir. Günümüzde insan, böyle asil bir annenin sevgisini boşa saydığı için büyük sıkıntılar çekmektedir. Eğer annenizin sevgisini kazanmak için çaba gösterirseniz bütün başka insanların da sevgilerini kazanabilirsiniz. Annenizin sevgisi, bütün işlerinizde devamlı olarak sizi koruyarak ve size yol göstererek daima sizinle beraberdir.

Ne yazık ki, insanlar bu Hakikat’i idrak edememektedirler. “O yaşlı kadına birkaç lokma yemek vermek yeterlidir,” diye düşünürler. Bu insanlar öylesine dar-kafalı ve bencildirler. Annelerine birazcık yiyecek temin etmekle sorumluluklarının orada biteceğini düşünmek büyük bir hatadır. Anneye daima yüksek itibar gösterilmeli ve hizmet verilmeli. Mutlu edilmeli ve halinden hoşnut tutulmalıdır.

Pundarika, Rab Panduranga’nın büyük bir müridiydi. Ebeveynlere hizmetin en üstün önemde olduğu görüşündeydi. Günlerden birinde anne ve babasının ayaklarına masaj yaparak onlara hizmet ediyordu. Onun, anne ve babasına olan sevgisini sınamak amacıyla önünde Rab Panduranga belirdi. Fakat Pundarika dikkatinin dağılmasını istemiyerek anne ve babasına hizmet etmeye devam etti. Rab Panduranga, “Sevgili oğlum! Sana Darshan’ımı vermek üzere önünde belirdim; fakat sen Bana bakmıyorsun. Böyle tek-düşünceyle bağlı olarak, kime hizmet ediyorsun?” diye sordu.

Pundarika, anne ve babasına hizmet ettiği cevabını verdi.

Rab Panduranga, “Allah anne ve babadan daha büyük değil midir? Hiç olmazsa bir saniye için dahi Benim darshan’ımı almayacak mısın?” diye sorguladı.

Fakat Pundarika bundan rahatsız olmayarak, “Annem ve babam benim için yaşayan tanrılardır. Onları yatırmadan önce Senin darshan’ını alamam. Eğer bana darshan vermek istiyorsan o ana kadar şu tuğla üzerinde bekle,” diyerek Rab Panduranga’ya doğru bir tuğlayı itti.

Anne ve babasına olan sevgisini ve bağlılığını överek Rab, “Eğer bütün insanlar anne ve babalarına karşı böyle sevgiyi ve bağımlılığı geliştirirlerse dünya daima güvenli ve refah içinde olacaktır. Keşke bu dünyada senin gibi asil evlat daha çok olsa!” diye beyan etti. O andan itibaren, Pundarika’da fedakarlık ve bağımsızlık için yüce ve asil düşünceler belirmeye başladı. Zamanını anne ve babasına hizmet etmekle ve onların sevgisini kazanmakla geçirdi.

Putlibai, Mahatma Gandhi’nin annesi idi. Genç yaşından beri verdiği bir sözü devamlı olarak tutmaktaydı. Öğleden sonraları, guguk kuşunun

ötüşünü iştmeden yemeğini yemezdi. O zamanlar Gandhi küçük bir çocuk idi. Günlerden birinde, öğleden sonra saat 3 olmasına rağmen, guguk kuşu ötmedi diye annesi henüz yemeğini yememişti. Gandhi, annesinin aç olmasına tahammül edememişti. Bu bakımdan bir plan düşündü. Evin arkasına giderek guguk kuşunun ötüşünü taklit ett.. Sonra da eve giderek, “Anne! Guguk kuşu öttü. Şimdi artık yemeğini yiyebilirsin,” diye yalvardı.

Fakat annesi oğlunun yalan söylediğinin farkındaydı. Buna çok kızdı. Onu yakalayarak suratına iki tokat attı. Öfkesini ve kederini kontrol edemiyordu. “Senin gibi yalancı bir oğlumu doğurduğum için mutsuzum,” diyerek onu haşladı.

Gandhi yaptığı bu yaramazlıktan dolayı pişman oldu ve kendisini affetmesi için annesine yalvardı. Aynı zamanda da bundan sonra hayatında bir daha yalan söylememeye ant içti.

Görüldüğü gibi eski zamanlarda anneler çocuklarına iyi davranışları öğretir ve onları doğru yola koyarlardı. Günümüzde ise böyle ideal annelere bütün dünyada rastlamak pek nadirdir. Zamanımızın anneleri, “Oğlum imtihanlarda iyi notlar almalı ve ön sıralarda olmalıdır. Yüksek dereceler alarak yüzbinlerce rupi kazanmalıdır. Mesleğinde en yüksek mevkiye ulaşmalıdır,” diye düşünebilirler. Günümüzde böyle düşünen yüzlerce anne var. Fakat, oğluna, “Sevgili oğlum! Her gün Allah’a dua etmelisin. Allah’ı hiç unutmamalısın,” diyen tek bir anne dahi yok. İşte bu nedendir ki, Bharath ülkesi sayısız zorluklarla karşılaşmaktadır.

Eski zamanların Bharatiya’ları (Hintlileri) her gün, “Ey! Rama! Krishna! Govinda!” diye dua ederlerdi. Devamlı olarak ilahi ismi terennüm ederlerdi. Fakat artık her şey değişti. Artık şimdi ilahi isim üzerinde tefekkür etmek yok. Bunun aksine dünyevi arzular üremiştir. Bharath’ın kültürü daima insanları, “*sathyam vada* (hakikati konuş)” ve “*dharmam chara* (dürüstlüğü izle)” diye teşvik eder. Fakat maalesef bu gün insanlar böyle asil ideallerin aksine hareket etmektedirler. Bu idealleri, “*sathyam vadha* (hakikati öldür)” ve *dharmam chera* (dürüstlüğü hapsed)” olarak gerçek anlamından saptırmaktadırlar.

Bir defasında Easwaramma Bana gelerek, “Swami! Bazı fakir anneler çocuklarıyla birlikte buraya geldiler. Yiyecek bir şeyleri yok. Lütfen onları kutsar mısın,” diye sordu. Ben de onlara gereken yardımı yaptım ve böylece Easwaramma’nın arzusunu yerine getirmiş oldum.

Bir başka gün Bana gelerek, “Swami! Beş yaşındaki çocuklar okula gidebilmek için her gün Bukkapatnam’a kadar yürüyor ve geri geliyorlar. Her gün böyle uzun bir mesafeyi yürüdükten sonra nasıl ders çalışabilirler?” diyerek üzüntüsünü belirtmişti. Ben çocukların ailelerini çağırarak, “Bu ufacak çocuklar okuldaki öğretmenlerinden daha çok kendi annelerinden

öğrenebilirler. Bu küçük çocukları eğitim için böyle uzak mesafeye göndereceğinize önce siz onlara bildiğiniz kadarını öğretin. Onlara bildiğiniz kadar hiç olmazsa alfabeden bir kaç harf öğretebilirsiniz,” tavsiyesinde bulundum. Daha sonra da Puttaparthi’de bir okul açarak Easwaramma’nın arzusunu yerine getirdim.

O günün anneleri, masum ve cahil olmalarına rağmen hiçbir zaman Allah’a dua etmekten vazgeçmediler. Allah’ı sevin. Dünyevi işlerle vaktinizi öldürmenin hiçbir faydası yok. Hiçbir zaman başkalarını taklit etmemeliyiz. Kendi kalbimizden tezahür eden Hakikat’e inancımızı geliştirmeliyiz. Başka kastlara ve dinlere karşı nefret duymak iyi değildir. İnsan kendi dinine olan inancını geliştirmeli ve onu en iyi bir şekilde izlemelidir.

Bir defasında, bu beden öğrenci iken, bazı siyasi liderler Bana gelerek, “Raju! İyi şiir yazdığını öğrendik. Birçok insanın katılacağı bir toplantı tertip ettik. Bu insanlara ilham verecek bir şiir yazmanı Senden istiyoruz,” diye talepte bulundular. O günler İkinci Dünya Savaşı zamanındaydı. Adolf Hitler, çeşitli Avrupa ülkelerini istila etmeye başlamıştı. Rusya’ya girmeye çalışıyordu. O zamanlarda Hindistan İngilizlerin kontrolü altında idi. Bu durumu göz önünde tutarak ufak bir piyes yazdım. Bu oyunda, kauçuktan yapılmış bir bebeği beşikte sallayarak şu şarkı söyleniyordu:

*“Ağlama çocuğum, ağlama.
Eğer ağlarsan, sana Bharath’ın cesur evladı denemez.
Katil Hitler ölümsüz Rusya’yı istila etti
diye mi ağlıyorsun?
Kızıl Ordu ve kahraman Stalin
Hitleri ezmek için oradalar, ağlama.
Niçin ağlıyorsun benim bebeğim, niçin ağlıyorsun?
Yoksa bizim insanlarımızda birlik olmadığı için mi ağlıyorsun?
Bütün insanlar birleşecek ve çarpışacak
Bizim hürriyetimiz için; ağlama.
Hindistan muhakkak hürriyetine kavuşacak.
Ağlama benim bebeğim, ağlama!”*

O zamanın anneleri böyle ilham verici vatansever şarkılar söylerlerdi ve çocuklarına iyi şeyler öğretirlerdi. Ülkelerinde birer kahraman olmaları için onların karakterlerini kalıba sokarlardı. Konuşmalarında her hangi bir yalana yer yoktu. Hakikat olan sözleriyle çocuklarını hakikat yolunda eğitirlerdi.

Bir keresinde Puttaparthi köyü kolera ve veba gibi bulaşıcı hastalıklardan büyük zarar görmüştü. Bu hastalıklardan dolayı çok sayıda insan ölmüştü. Bu hastalıkların pis suları içmekten ve temiz olmayan gıdaları yemekten yayıldığını ve bu bakımdan bunlara dikkat etmelerini köydeki çocuklara anlatırdım.

“Suyu arındırdıktan sonra için. Az miktarda sadece temiz ve sağlığa yararlı yiyecekleri yiyin. Bununla da kalmayıp daima ağzınızı temiz tutun. Ağızınız temiz olmazsa bazı hastalıkları kapabilirsiniz. Karnınız acıkınca önünüze gelen her şeyi yemek doğru değildir. Sağlığınız veya mutluluğunuz için Allah’ın rahmeti önemlidir. Bundan böyle daima Allah’a dua edin,” diye çocukları teşvik ederdim.

Mutluluk ancak devamlı olarak Allah üzerinde tefekkür edilerek elde edilebilir; başka hiçbir yolla elde edilemez. Bu, dış objelerle elde edilebilecek bir şey değildir. Ancak insanın kalbinden tezahür edebilir. Sağlığımızı ve mutluluğumuzu elde edebilmek için devamlı olarak Allah üzerinde tefekkür etmeliyiz ve böylece zamanımızı kutsallaştırmalıyız.

Kadim zamanlardan bu yana, ancak ideal bir hayat süren ebeveynler sayesinde bu Bharath ülkesi beslenmiş ve refah içinde yaşamıştır. Fakat maalesef günümüzde ebeveynlerine itaat eden evlat bulmak çok zor. Günümüzün gençleri, ebeveynlerinin sözlerini anlamsız bularak aldırmaıyıp bir köşeye itmektedirler. Bu doğru bir hareket değildir. Onlar anlamsız sözler değillerdir; onlar kalplerinin derinliklerinden gelen gerçekliği kanıtlanabilen sözlerdir. Allah muhakkak ki, kalplerinden gelen bu saf duaları işitecek ve bu gibi insanlara Rahmet’ini yağdıracaktır. Bu nedenle insan daima her ne formda olursa olsun Allah’a dua etmelidir ve Allah’ın rahmetiyle hayatını kutsallaştırmalıdır. Kadim zamanlardan bu yana Bharath’ın kadınları bütün içtenlikle ve bağımlılıkla Allah’a bu gibi duaları sunmuşlardır. İşte bu nedenledir ki, Bharath ülkesi yüceliğini muhafaza edebilmektedir.

Sevgi’nin Somutlaşmaları!

Eğer doğacak çocuklarınızın kutsal olmalarını istiyorsanız devamlı olarak Allah üzerinde tefekkür edin. Ancak ebeveynler iyi ve asil bir hayat sürdükleri takdirde çocukları da iyi ve asil olacaklardır. Böylece öncelikle ebeveynlerin iyi olmaları gerekir. Maalesef günümüzde ebeveynler çocuklarına iyi bir örnek olamamaktadırlar ve bunun sonucu olarak da çocuklar kötü yollara gitmektedirler. Bu gün Bharath ülkesinde böyle kutsal öğretiler artık ortadan kalkmıştır. Eski Hindistan’ın anneleri çocuklarına iyi şeyler ve iyi alışkanlıklar aşılarlardı, şöyle ki:

*Sabahları horozun ötüüyle erkenden kalk,
Sabah yapman gereken temizliklerden sonra banyo yap,
Düzgün bir kıyafet giy.
Doğru dürüst ve kararınca yemek ye.
Okula git ve derslerine iyi çalış.
İyi bir isim yap.
Yağmur yağarken dışarı çıkma,
Ve sakın hendeklerin kenarına yaklaşma.
Oyunlara iştirak et,
Koş ve oyun oyna.
Eğer bütün bu kuralları uygularsan,
Hem sağlıklı ve hem de servet sahibi olursun.
(Telegu dilinde bir Şiir)*

Ne yaşlılar ne de çocuklar günümüzde dişlerini iyi bir şekilde fırçalamamaktadırlar. Bu nedenledir ki, çeşitli hastalıklar kendimizden yayılmaktadır. İyi veya kötü her şeyden ancak biz kendimiz sorumluyuz. Onlar kendiliklerinden gelmezler. Eğer kendimizde iyi şeyleri geliştiresek iyi sonuçlarla ödüllendiriliriz. Eğer içimizde kutsal duyuların kökleşmesini istiyorsak, iyi alışkanlıkları geliştirmeliyiz.

*Bilgi, mekanik uygulamadan daha iyidir.
Daha da iyisi meditasyondur.
Fakat meditasyondan da daha iyisi
bütün eylemlerinizin meyvesini teslim etmektir.
Bütün eylemlerin meyvesini ret etme
gerçekten kurtuluşa ulaştıracaktır.
(Gita, Ch.12, sloka 12)*

Sabahın erken saatlerinden yattığımız zamana kadar eğer iyi eylemlerde bulunursak bu bizzat kendisi dahi bir alışkanlık halini alır. Hakikatte ülkenin böyle gençlere ihtiyacı vardır. Gençler kimdir? İnsanlar genellikle 18 ve 20 yaşlardaki erkek ve kız çocuklarının gençler olduğunu düşünürler. Bu böyle değildir. Ancak asil düşünceli insanlar genç sayılabilirler. Bu nedenle insan asil düşünceleri geliştirmelidir.

Sabahleyin kalkar kalkmaz, ilk işiniz ilahi ismi terennüm etmek olmalıdır. “Rama! Krishna! Govinda!” Yine yatmadan önce, ilahi ismi terennüm etmelisiniz. İlahi ismi bu şekilde terennüm ederseniz daima iyi düşüncelere sahip olacaksınız. Fakat maalesef günümüzde insanlar ilahi ismi terennüm etmeyi tamamen unutmaktadır. İnsanlar yüksek tahsil gördüklerini ve yüksek diplomalara sahip olduklarını düşünürler, fakat

bunların hiçbirisi sizi doğru yolda götürmeye yeterli değildir. İnsanın kendi kendisini eleştirmeyi geliştirmeyen bir eğitim eğitim sayılmaz! Bu ancak ajitasyon yaratır! Sadece kitap okumak eğitim sayılmaz. Kitap okumak sadece kitap bilgisini elde etmeye yarar. Bu yapay bilgidir. Gerçek bilgi kalpten doğar. Genç erkekler ve genç kadınlar bu Hakikati idrak ettikleri ve yadıkları vakit, ülke her bakımdan tekamül edecektir.

Sevgi'nin Somutlaşmaları!

Size büyük bilgi vermede yardımcı olacağına inanarak ciltler dolusu kitap okuyarak zamanınızı boşa harcamayın. Sadece ilahi isim üzerinde tefekkür etmenize yardımcı olabilecek kitapları okuyun. Sadece kitap bilgisi edinmekle tatmin olmayın. Bu bilgi sadece yüzeysel bir bilgidir.

Gerçekten ihtiyacınız olan bilgi, Öz'ün bilgisidir. Bu bilgiyi elde etmeye çalışın. O, içten tezahür eder. Dış kaynaklardan elde edilemez. Nehir yatağında ne kadar derin kazarsanız kumdan o kadar çok su çıktığı bir hakikat değil midir! Aynı şekilde, içinizden ne kadar çok kötü düşünceleri dışarı atabilerseniz, içinizde o kadar çok kutsal bilgi ve kutsal düşünceler tezahür edecektir. Saflik, sebatkarlik, bilgelik ve buna benzer daha başka asil nitelikler ancak insanın kalbinden tezahür eder. Öncelikle kutsal ve asil düşünceleri geliştirmelisiniz. Fakat böyle sözlere fazla güvenmemelisiniz. Daima kutsal yolu izlemelisiniz.

Kadim zamanlarda anneler çocuklarına böyle kutsal şeyler öğretirlerdi. Bu nedenle o zamanın çocukları devamlı olarak Allah üzerinde tefekkür ederlerdi ve bunun sonucu olarak da, ülke devamlı olarak Allah tarafından korunurdu. Bizim için önemli olan şey beden değildir fakat düşünceler ve duyular önemlidir.

Bazı insanlar, "Allah nerede?" diye sorgularlar. Bu insanlara Ben, "Bakın! Ben Allah'ım; siz de Allah'sınız," derim. Bu bir Hakikat'tir. Bu Hakikat'i konuşmaktan niçin korkalım ki? Allah her yerde hazır ve nazır olandır. Her şey Allah'ın somutlaşmışıdır! Her insanda ilahi vasıf mevcuttur. Eğer bu olmazsa bu dünyada yaşayamayız.

Allah'a olan inancımız yüzünden bu güne kadar bu dünyada yaşayabildik. Bu noktayı açıklayan işte ufak bir öykü. Köyün birinde bir karı koca varmış. Karısı devamlı olarak, "Rama! Krishna! Govinda!" diyerek ilahi ismi terennüm ediyor ve her gün Allah'a ibadet ediyormuş. Fakat kocası ise ne Allah'a dua ediyormuş ve nede O'nun üzerinde tefekkür ediyormuş. Sadece günlük işleriyle meşgul oluyormuş. Karısı, "Ne yazık! Kocam günde bir kere dahi olsun ilahi ismi terennüm etmiyor," diye düşünürmüş.

Bir gece, kocası uyku uyuyamamış ve yatakta bir oraya bir buraya dönüp durmuş. Bu arada rastgele “Rama!” demiş. Kazara da olsa kocasının ağzından ilahi ismin çıktığını işiten karısı sevince garkolmuş. Ertesi günü, yataktan kalkar kalkmaz evde mevcut bütün pirinçleri toplamış, pişirmiş ve büyük bir coşku içinde fakirleri doyurmuş.

Fakirlerin doyurulduğunu gören koca, “Hayrola, neler oluyor! Bu gün fakirleri doyuruyorsun. Özel bir durum mu var?” diye sormuş.

Karısı, “Dün gece “Rama!”nın ilahi isminin ağzından çıktığını işittim. Senin ağzından bu ilahi ismi işitmek beni sevince boğdu. İşte bunu kutluyorum,” demiş.

Karısının cevabını işiten kocası üzülererek kendi kendine şöyle düşünmüş, “Vah vah! Ben Rama’yı kalbime nakşetmiş ve devamlı olarak O’na ibadet etmekteydim. Bu gün acaba benim Rama’m benim kalbimi terk mi etti?”

Bazı insanlar Allah’a olan sevgilerini ve bağımlılıklarını dışarı vurmazlar. Onlar bağımlılıklarını kendi içlerinde saklarlar. Buna rağmen, günün birinde o kendisini dışarıda tezahür ettirir.

Sevgi’nin Somutlaşmışları!

Dine, kasta, inanca veya cinsiyete bakmadan ilahi isim üzerinde tefekkür edin. Kendi seçtiğiniz ilahi ismi her zaman terennüm edebilirsiniz.

Ramakrishna Paramahansa’nın annesi oğluna iyi şeyleri öğretmiş ve onu büyük bir yogi yapmıştı. Bütün anneler onu örnek alarak çocuklarını doğru yola sokmak için çaba göstermelidirler. Eğer daimi olarak ilahi isim üzerinde tefekkür eder ve onu terennüm ederseniz, sadece bu dahi düşüncelerinizi ve duyularınızı saflaştıracaktır. İlahi ismi hiçbir zaman unutmayın. Eğer ilahi isim üzerinde devamlı tefekkür ederseniz hayatınız muhakkak ki kutsallaşacaktır.

Sevgi’nin Somutlaşmışları! Bu nedenle ilahi isim üzerinde devamlı olarak tefekkür etmelisiniz.

(Bagavan, ilahi diskurunu, “Rama Rama Rama Sita” bajanı ile sona erdirdi.)
